

αρχοντικός

αρχοντικός, -ή, -ό, επίθ. [<μτγν. άρχοντικός]. **1.** που αναφέρεται ή που ταιριάζει σε άρχοντα: «αρχοντικό παρουσιαστικό || αρχοντική γενναιοδωρία». **2.** το ουδ. ως ουσ. **το αρχοντικό**, το σπίτι, η κατοικία του άρχοντα ή η το σπίτι, η κατοικία πλούσιου αστού : «το αρχοντικό του βιομηχάνου έκανε σε όλους μεγάλη εντύπωση με την πολυτέλειά του». (Λαϊκό τραγούδι: τώρα ας τραβήξουμε στ' **αρχοντικό** μας, χαρά να δώσουμε στο σπιτικό μας και στην κοπέλα που μας αγαπά, να δώσουμε φιλάκια ναυτικά!).Επίρρ. **αρχοντικά**.

- ξανθό μουνί, αρχοντικό γαμήσι! βλ. λ. [μουνί](#).

- ψηλό μουνί, αρχοντικό γαμήσι! βλ. λ. [μουνί](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας